

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing against a red patterned background. The woman is wearing a red dress and large earrings, and the man is wearing a dark suit and a light shirt. They are looking at each other closely.

Lynne Grahamová
Král pouště

 HARLEQUIN[®]

LYNNE GRAHAMOVÁ

KRÁL POUŠTĚ

PŘEKLAD

AUGUSTIN PŘETÁHLO

Milá čtenářko,

přemýšlel jsem, co je asi taková nejuniverzálnější charakteristika vyprávění – protože co jiného jsou vlastně moje (a jakékoliv jiné) příběhy než variací na jednu z nejstarších činností, již člověk provozuje? Už lovci mamutů se večer určitě sesedli v jeskyni okolo ohně a vyprávěli si příběhy. Některé pravdivé do posledního písmenka (i když pochopitelně nevěděli, co to takové písmenka je, nebo spíše jednou bude), jiné trochu „přikrášlené“, no a ty poslední od a do zet vy-cucané... z ohlodané mamutí kosti.

No a pak mně to došlo. Všechny ty příběhy by mohly začínat slovy „to bylo tak“. Případně „bylo nebylo“, to je vlastně to samé, ale je to poznávací znamení pohádek pro děti. A přece jenom, moje příběhy nejsou pro děti. Nebo aspoň ne pro děti do určitého věku...

Tak se pohodlně usadte (nebo ulehněte), dejte si kafe nebo sklenku vína, a začínáme...

... to bylo tak...

... s láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová
KRÁL POUŠTĚ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sheikh's Prize

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Augustin Přetáhlo

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Král pouště: 2015 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1471-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1472-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1473-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Záhir Raíf Karíší, dědičný král Marabanu, ropného státu v Perském zálivu, se prudce vztyčil za stolem, když mu jeho bratr Akram jako velká voda vpadl do pracovny.

„Co se stalo?“ zeptal se zachmuřeně Záhir, jehož štíhlá dvoumetrová postava stála vypjatá v pozoru jako voják, čekající na rozkaz.

Akram, tvář nezvykle pokrytou nachem, si v mžiku vzpomněl na dvorskou etketu a nemotorně se uklonil.

„Omlouvám se, Veličenstvo, za vyrušení,“ vysypal ze sebe udýchaně.

„Asi máš pro ně dobrý důvod,“ řekl vstřícně Záhir, když se zadíval do bratrovy ustarané tváře. Z jejího výrazu pochopil, že muselo jít o nějakou soukromou záležitost, která zjevně nesnesla odkladu. Jinak by si ho bratr nedovolil rušit na jednom z mála míst v paláci, kde se mohl v klidu soustředit na práci.

Akram se ztuhle narovnal, rozpaky celý rudý. „Nevím, jak bych ti to řekl.“

„Sedni si a zhluboka se nadechni,“ poradil mu Záhir, sám již opět klidný. S rozvahou správného vladaře složil své velké tělo do křesla v rohu pracovny a gestem vybídl Akrama k témuž. „Není nic, o čem bychom si nemohli promluvit. Ze mě nemusíš mít strach jako z našeho otce.“

Při zmínce o nedávno zesnulém otci Akram zbledl. Jen z pomýšlení na tyrana, který vládl kdysi jedné

z nejzaostalejších zemí Středního východu tvrdou rukou a jehož se vlastní rodina bála, se mu dělalo nevolno. Když byl Faríd Velký, jak se otec nechal titulovat, u moci, staral se o to, aby veškerý příjem z ropy plynul jen do královské pokladny. Zatímco královský palác bohatl, poddaní žili stále v temném středověku, bez přístupu ke vzdělání, moderním technologiím a dobré zdravotní péči. Teď Marabanu už tři roky vládl Záhír a na podobě království, které jako by náhle процitlo z těžkého snu, to bylo velmi znát.

Akram si bolestně uvědomil, že jeho starší bratr věnoval prakticky veškerý svůj čas tomu, aby zemi po létech stagnace pozvedl, a najednou neměl to srdce říct mu, co se dozvěděl. *Záhír o svém prvním manželství nikdy nemluvil*, blesklo Akramovi hlavou. Ano, bylo to příliš choulostivé téma. Jak by také ne. Nynější král zaplatil vysokou cenu za to, že se postavil otci a vzal si cizinku z jiné kultury. Navíc takovou, která ho ani trochu nebyla hodna, což jeho trpké zkušenosti dávalo ještě štiplavější příchut.

„Akrame?“ vstoupil do bratrových úvah král. „Za půl hodiny mám důležitou schůzku.“

„Jde... o ni!“ vyhrkl Akram znechuceně. „O ženskou, se kterou ses oženil! Ukazuje se v hlavním městě a zostuzuje tě!“

Záhírovy rysy ztvrdly jako kámen. Znovu se zamračil, jeho měkká, smyslná ústa se stáhla do tenké čárky. „O čem to sakra mluvíš?“

„Je to tak, Sapphire je tady a točí si nějakou reklamu na kosmetiku!“ přidal na znechuceném tónu Akram, považující modelčinu přítomnost za neodpuštělnou urážku staršího bratra.

Záhírovy ruce, dosud uvolněně spočívající na opěradlech křesla, se zatnuly v pěst. „Tady?“ zopakoval hluše. „Sapphire točí reklamu *tady* v Marabanu?“

„Wakíl mi to řekl,“ opáčil Akram s odkazem na Záhirova bývalého bodyguarda. „Když ji uviděl, nevěřil

svým očím! Jaké štěstí, že otec odmítl oznámit tvůj sňatek našemu lidu. Nikdy bych si nepomyslel, že mu za to budu jednou vděčný!“

Záhira ohromovala už pouhá představa, že by se jeho bývalá manželka vůbec *odvážila* vkročit do jeho země. Z očí mu vyšlehl plamen vzteku. Stiskl čelist a znovu se napružil jak tětíva luku. Snažil se nebýt zatrpkle hněvivý, stále se pokoušel vymazat nepovedené manželství z hlavy, ale Sapphire mu to nedovolila. Světoznámá topmodelka na něj pomrkávala z bezpočtu časopisů a novin, a jednou dokonce v nadživotní velikosti shlížela z billboardu na hemžení dole na Times Square. Ale za všechno si mohl sám. Před pěti lety podlehl zrádnému kouzlu Sapphire Marshallové a tato ztráta soudnosti zanechala na jeho egu nesmazatelný šrám. Tehdy ve svých pětadvaceti byl zásluhou otcova tyranství stále panic, který o Západu a západních ženách nevěděl zhola nic. Ale Alláh je mu svědkem, že se *snažil*, aby to zpropadené manželství fungovalo. Jeho žena však nejevila nejmenší zájem, aby jejich problematický vztah nějak urovnala. Ze všech sil se pokoušel udržet si ženu, která nechtěla být jeho ženou. Která mu ani nedovolila, aby se jí dotkl.

Byl jsi opravdu strašný hlupák, povzdechl si v duchu, protože dnes už o ženách věděl své. Pravý důvod Sapphireiny hry na netýkavku vyplul na povrch, jakmile si přestal dělat iluze o její počestnosti. Té sladké, krásné květince, již nesměl utrhnout, šlo jen a pouze o jeho peníze a postavení. Byl pohádkově bohatý a ještě k tomu princ, následník trůnu. O lásce z její strany nemohlo být ani řeči. Jediný cíl, jež sledovala, byl rozvod a milionové odstupné. Vzal si zkrátka ženu s kasičkou místo srdce. Při té připomínce ještě pevněji stiskl čelist, až mu na jeho exoticky krásné snědé tváři vystoupily lícní kosti a v černých, jako drahý kámen blyštivých očích zaplály ohýnky. Kdyby jen tehdy věděl co dnes!

„Promiň, Záhire,“ ozval se Akram, který zblízka sledoval, co za bouři se v bratrovi odehrává. „Myslel jsem, že bys měl vědět, jakou troufalost si dovolila.“

„Je to pět let, co jsem se s ní rozvedl,“ podotkl příkře Záhír, tvář chladnou a netečnou. „Proč by mě mělo zajímat, co provádí?“

„Protože ti může ztropit skandál!“ vypěnil Akram. „Představ si, že by se novináři dozvěděli, že kdysi byla tvou ženou! Nemá v sobě kousek studu a svědomí, když si dovolila sem přijet a točit nějakou pitomou reklamou!“

„Nerozčiluj se, Akrame,“ mírnil ho Záhír, dojatý bratrovou upřímnou starostí o jeho blaho a pověst. „Jsem ti vděčný, že jsi mi to přišel říct, ale co čekáš, že udělám?“

„Vyhoď ji!“ zareagoval okamžitě Akram. „Naříd, ať s celým štábem opustí Maraban!“

„Jsi pořád moc mladý a zbrklý, můj bratříčku,“ opáčil vladařsky Záhír. „Paparazziové jsou Sapphire neustále v patách. Představ si, co by následovalo, kdyby zjistili, že marabanský král dal vypovědět ze země světoznámou celebritu. Proč bych měl médiím odkrývat minulost, kterou je moudřejší nechat hluboko pohřbenou?“

Když Akram odešel, zklamaný, že jeho bratr a král neprojevil oprávněnou touhu po odplatě, zvedl Záhír telefon. Z jakési nepochopitelné ironie, vystihující však přesně těžký rozpor mezi jeho bystrým, chladně uvažujícím mozkiem a bouřlivým temperamentem, zatoužil nikoli po odplatě, ale po tom ji znovu spatřit. *Má to snad znamenat, že k Sapphire kdesi v skrytu srdce pořád ještě něco cítím?* musel se sám sebe ptát. Anebo byl jen zvědavý, jak se jí daří – teď, když měl vyhlídku na druhý sňatek? Když tehdy hledal řešení svých nevyřešitelných problémů se Sapphire, přečetl spoustu knih o vztazích, dávajících komplikované odpovědi na všechno možné i nemožné, co se jich týká.

Nakonec pochopil, že právě nejjednodušší vysvětlení zdánlivě nevysvětlitelného bylo pravdě nejbližší. Sňal si růžové brýle a viděl zlatokopku bez špetky lásky vůči sobě. A další události v jejím životě mu daly za pravdu. Teď si však Sapphire – aspoň podle toho, co média předkládala světu – užívala láskyplný vztah s Cameronem McDonalodem, uznávaným fotografem volné přírody. Mohl se vsadit, že s *ním* problém ulehnot do lože určitě neměla.

Dráždivé představa, jež se s tou myšlenkou pojila, mu znovu zažehla plamínky v očích.

Saffy se poslušně natočila k velkému fukaru, tak aby její blondatá hříva pohlávala jako svatozář kolem dokonale vymodelované tváře. Umorné vedro, neustálé opravy mejkapu, jenž se na ní doslova roztékal, a dotěrný dav zvědavců, ji stále více rozčilovaly. Byla natolik velká profesionálka, aby to dala jakkoli najevo, ačkoli věděla, že natočit reklamu na novou řadu kosmetiky *Desert Ice* právě v Marabanu byl hrozný omyl. Zázemí, s nímž štáb automaticky počítal, se tady jednoduše nedalo najít.

„Hod' už na mě *ten svůj* sexy pohled, Saffy,“ houkl na ni netrpělivě Dylan, přikrčený za objektivem svého fotoaparátu. „Co je to tenhle týden s tebou? Jako bys nebyla ve formě.“

Do Saffy jako by pustil proud. Okamžitě vykouznila na tváři žádaný svůdný úsměv, protože nechtěla, aby si kdokoli všiml, jak mizernou má ve skutečnosti náladu. V hlavě totiž vytrvale zápasila s představou, spolehlivě navozující toužebný pohled, jenž ji tak proslavil. *Jaká ironie!* pomyslela si. Ano, jaká strašná ironie, že zrovna teď musela myslet na to, o čem tak často snila, leč nikdy nezažila. Na takové úvahy, zbytečně vyvolávající dávno pohřbenou minulost, ale teď nebyl čas. Připomněla si, jaký balík peněz investoval klient do reklamy na *Desert*

Ice, a silou vůle odsunula znepokojivé vzpomínky stranou. Zcela cíleně si pak z mysli vytáhla ten důvěrně známý obrázek, na němž byl muž s havraními vlasy, splývajícími na široká ramena. Muž hříšně krásný, jehož čirý animální magnetismus vyzařoval z každého póru jeho nahého snědého těla. Saffy sledovala, jak k ní v té živé představě pomalu otáčí hlavu a ulpívá na ní svýma zlatavě se třpytícíma očima, jež zvýrazňoval hustý lem černých řas. Ten pohled jí pokaždé vzal dech. Odplavil z nitra všechnu dosud nepřekonanou palčivost a vzedmul v jejím těle smyslnou vlnu, která zahrotila bradavky a dramaticky zrychlila tep.

„To je ono!“ zavýskl nadšeně Dylan, „to je *přesně* ono!“ Zatímco se posouval ze strany na stranu, aby jí ve střídaných pózách zabral z různých úhlů, Saffy se koupala ve vzrušivé lázni bezchybné fantazie. „Ty oči víc přimhouři, ať vyniknou stíny... To je ono, skvělé, drahoušku... A teď *našpul* tu svou krásnou pusinku...“

Po několika minutách snění Saffy cosi popíchl a ona se znovu ocitla v dusivě horké, hlučné přítomnosti mezi poskakujícím Dylanem a shlukem zvědavců, které ochranka nedokázala rozehnat. Chvilka soustředění, či spíše obluzující imaginace byla pryč. Nervózně se zavrtěla, načež vzhlédla přes dav k velké pískové duně, na jejímž vrcholku stálo auto a vedle něj postava v dlouhém splývavém šatu, držící před očima cosi blyštivého.

Záhirův velký dalekohled mířil přesně na jeho bývalou ženu, sedící na hradbě umělých ledových kvádrů, blondaté vlasy rozvířené proudem vzduchu z naproti stojícího velkého ventilátoru. Opětovný střet s její výjimečnou krásou zvedl hladinu jeho horkokrevnosti do nové, ještě nebezpečnější výše. To, že se předváděla marabanské veřejnosti pouze v tenkém kousku azurově modrého hedvábí, zvýrazňujícího

křivky jejích ňader a vůbec celého toho štíhlého, dokonale vytvarovaného těla, ho neskonale pobuřovalo.

Díval se, jak ji servilně obletuje štáb vizážistů a obyčejných poskoků, a se zlomyslným úšklebkem přemýšlel, který z nich měl už to štěstí se jejím úchvatným tělem potěšit. Protože ať si oficiálně žila jen s Cameronem McDonalodem, příčinnivý britský bulvár si pospíšil s odhalením, že sem tam projeví intimní náklonnost i k jiným mužům. Další, a vlastně nikterak překvapivý důkaz toho, že Sapphire byla všechno jiné, jen ne věrná partnerka. Ale možná si s Cameronem zařídili „volný“ vztah, jenž se Záhirovi z mnoha důvodů, a vlastně i ze samého principu přičil. Na fenomén bokovek si nikdy nepotrpěl, krátkým románkům se vyhýbal, i když byl nezadaný a vystavený spoustě příležitostí si nezávazně užít. *Kdežto taková Sapphire s tím rozhodně nemá problém*, ušklíbl se v duchu hořce. Ano, vzal si prachsprostou couru, ale co bylo ještě horší, on po té courě *neustále* toužil. Toto bolestné přiznání Záhirem otřásl. Jeho silné, vysoké tělo se znovu nezdravě napjalo, divoce vzrušené pohledem na Sapphiřino božské tělo a ještě božštější tvář.

Sapphire – jediný omyl, kterého se v životě dopustil a za nějž opravdu draze zaplatil. Roční manželství s ní bylo samo o sobě krutý trest. *Za to dvanáctiměsíční peklo mi bude dlužná, navěky dlužná*, pomyslel si. Nehledě na miliony, jež si po ukončení té frašky odnesla jako výhru v loterii. Měl právo ji za všechnu tu odpornou komedii nenávidět a pohrdat jí. Zneužila ho, zneuctila a odešla s jeho penězi. Beztrestně. Možná konečně nastal čas na odplatu, na tu správnou odměnu, kterou si zasloužila.

Záhir cítil, jak ho zaplavuje adrenalin. Koutky úst se mu potěšeně protáhly při pomyslení, že teď je na koni on. Věděl totiž, že štáb přiletěl do Marabanu natáčet, aniž by si zajistil patřičné povolení. Milá

Sapphire se tak ocitla zcela v jeho moci, vydána mu na milost a nemilost. Po celá ta léta si nepřál nic víc, než aby k tomu jednou došlo a on si mohl vychutnat ten sladký pocit triumfu, ježž mu byl tak dlouho odřírán.

Sklopil dalekohled a rychle uvažoval. Na námitky rozumu, který se snažil zkrotit jeho pudovou reakci, nebral ohled. *Tentokrát to bude jiné, Saffy, blesko mu hlavou. Tentokrát budeš mít co do činění s někým úplně jiným. Tentokrát tě donutím, abys mě chtěla.*

Záhirovi se jeho vlastní rozhodnost zamlouvala. Za svůj život mohl jen párkrát udělat, co sám chtěl. Pořád musel brát ohled na druhé, být ve střehu při každém rozhodování. Teď nastala nejlepší chvíle, aby pro změnu vyhověl sobě a svým touhám. Už si zjistil, že Sapphire odlétá z Marabanu za pár hodin, a tomuto faktu hodlal podřídit své konání. Na místě vymyslel plán, jenž nebyl o nic méně troufalejší a riskantnější než kdysi jeho rozhodnutí postavit se otci a bez jeho svolení se oženit s Evropankou. Když si to uvědomil, nelekl se. Naopak se ještě více utvrdil v tom, co zamýšlel udělat.

Saffy se zavřela v přívěsu, šťastná, že má focení za sebou a že se konečně dostala z dosahu nechtěné pozornosti. Odložila hedvábnou podprsenku a tenkou rozparkovou sukni, z holého pupíku odstranila falešný piercing, načež sáhla po bílých plátěných kalhotách a těsném tričku v barvě akvamarínu. Za několik hodin už bude sedět v letadle a všem krásám Marabanu dá rychlé a bezbolestné sbohem. Království bylo vskutku to poslední místo, které chtěla znovu navštívit, ale nepokoje v sousední zemi na poslední chvíli donutily štáb změnit plány. Jestli nechtěla ohrozit svou kariéru, musela spolknout námitky a s novou situací se jako profesionálka smířit.

Naštěstí nikdo kolem ní neměl tušení, že měla kdysi s Marabanem a jeho nynějším vládcem něco

společného. Díkybohu náležel tento úsek jejího života do doby, než se proslavila, a mohl tak zůstat jejím hluboko ukrytým tajemstvím.

Král Záhír, zamyslela se. Nastoupil na trůn navzdory všemu, co o prohnilém, zkorumpovaném království prohlašoval. Podle toho, co se dočetla, zdejší lidé rezignovali na demokracii a raději se přimkli ke svému princí, který s pomocí armády svrhl otcův nenáviděný režim. Záhirovy portréty, prince hrdiny a osvíceného panovníka, visely po celém království. V hotelu jeden takový viděla – s kyticí ve váze pod ním, jako by šlo o obrázek svatého.

Saffyiny plné, svůdné rty se pod tlakem nepříjemných vzpomínek, jež se jí začaly tlačit na mysl, znepokojivě zvlňily. *Záhír je čestný muž, velký obhájce spravedlnosti a díky tomu bezpochyby i dobrý král*, přiznala si neochotně. Nebylo by správné ho proklínat za něco, za co sám nejspíš nemohl. Jejich manželství byla katastrofa a ještě dnes jí vzpomínka na ně působí palčivou bolest. Zlomil ji srdce a odvrhl, jakmile vyšlo najevo, že mu nedá potomka. Na druhou stranu v té době již věděla, že jejich vztah nikam nevede, a žádala ho o rozvod. *Všichni činíme rozhodnutí, a ne vždycky je na jejich konci štěstí*, pomyslela si. *Ted' ale šťastná jsem, nebo ne?*

S tou mírnou pochybností v hlavě otevřela dveře přívěsu a uličkou v neodbytném davu, kterou ochranka jen taktak udržela volnou, se prodrala k opodál zaparkované limuzíně. Když do ní nasedla, úlevně vzdychla, před očima tři volné dny, které hodlala věnovat jen sama sobě. Vzápětí jí ovšem padl zrak na kyticí nádherných, exotických květů, zasazených do neméně exoticky vyhlížející vázy. Natáhla k sametovým okvětním lístkům ruku, aniž by se zvlášť zabývala tím, kdo ji sem dal.

Po návratu do Londýna chtěla ze všeho nejdřív vidět své sestry, z nichž jedna čekala děťátko, druhá se o ně

marně pokoušela a třetí chodila pořád ještě do školy. Té nejstarší, Kat, bylo šestatřicet a spolu se svým novomanželem, ruským miliardářem, zvažovala početí umělým oplodněním. A Saffy se s ním už stačila dostat do křížku. Michail, její ruský švagr, jí nepřilíš zdvořile vytkl, že nepomohla Kat srovnat dluh, do nějž nečekaně spadla. Saffy ale neměla tušení, že má její sestra finanční potíže. A i kdyby ano, byla si jistá, že vynalézavá Kat si dokáže poradit. Michail se mylil, jestli si myslel, že se Saffy topí v penězích. Žila si dobře, ale nikoli v luxusu. A rozhodně pomáhala, jelikož na začátku své hvězdné kariéry se zavázala podporovat jednu africkou školu pro sirotky po rodičích zemřelých na AIDS.

Tou těhotnou sestrou bylo Saffyino dvojče Emmie. Když se dozvěděla, že sestra chce malé vychovávat sama, nepřekvapilo jí to. Saffy si byla dobře vědoma toho, že Emmie je vůči mužům velmi v pozoru. Neodpustila jim nikdy nic, čím se proti ní provinili. A otec jejího dítěte zřejmě tu chybu udělal. O její zatvrzelosti Saffy věděla své. Jejich zpočátku těsný sourozenecský vztah se vinou Saffy v pubertě rozbil a rána se už nikdy nezacelila. Nikdy si neodpustila, jakou bolest a mnohaleté trápení svému dvojčeti způsobila. Tolik si přála to s Emmií urovnat, ale některé věci zkrátka někdy nejdou odestát.

Nicméně si byla jistá, že Kat a Michail Emmii s mateřstvím pomohou. Sice nerozuměla tomu, proč její sestra dělá okolo otce svého dítěte takové tajnosti, ale když se zamyslela nad sebou a tím, co si jako mladá, sotva dospělá holka nadrobila, pak Emmiino tajnůstkářství chápala. Ostatně svým sestrám se dodnes nesvětila s pokořující pravdou o krachu svého manželství. Vzpomněla si, jak ji Kat varovala, aby se nehnala do sňatku s mužem, kterého sotva znala, s nímž si nic dlouhého neprožila. Ale v osmnácti měla samozřejmě svou hlavu a nakonec jí zbyly oči pro pláč.

Život Evropanky v zemi s docela jinou kulturou, po boku zámožného arabského prince, jí nachystal šokující zkušenost, na kterou ani trochu nebyla připravena. Zatímco se snažila pochopit a sžít s cizím prostředím, Záhir se jí čím dál víc vzdaloval. Když ho potřebovala, nebyl u ní, ale kdesi se svými vojáky na týdny trvající vojenských cvičeních. Ano, dopustila se mnoha chyb, jenže to Záhir *také*.

Spokojená se závěrem, k němuž dospěla, probudila se Saffy opět do přítomnosti a s překvapením zjistila, že limuzína jede po široké prázdné silnici, připomínající letištní ranvej. Jenže na letišti, kam vedla cesta přes město, podle všeho nebyla. Zachmuřila se a zmateně se rozhlížela po poušti, která ji obklopovala. Až na pár vulkanických vyvěelin a zelených trsů ležel všude písek, jenž se kolem krajnic zvedal do mlhavé stěny.

Saffy nikdy nechápala Záhirův vřelý vztah k písku, nikdy nepřivykla obrovskému vedru a pusté krajině, v níž nebylo co obdivovat. *Kam to sakra jedeme?* napadlo ji vcelku oprávněně. Vzal to snad řidič kvůli dopravě oklikou? Naklonila se k přepážce, jež oddělovala pasažérskou část od přední a důrazně na ni zaklepala. Zaregistrovala řidičův pohled ve zpětném zrcátku, leč žádná další reakce z jeho strany se nedočkala. Saffyino neurčité podezření zesílilo. Se směsicí vzteku a strachu znovu zaklepala na skleněnou přepážku a důrazně požádala řidiče, aby zastavil. *Na co si to proboha hraje?* rozčilovala se. V žádném případě neměla v úmyslu zmeškat let a času opravdu nebylo nazbyt.

Když odtahovala ruku od přepážky, otřela se jí o květiny, rašící z exotické vázy, a teprve teď si povšimla, že je mezi nimi zasunutá malá obálka. Sáhla po ní, rozevřela ji a vytáhla malou kartičku s tištěným textem.

Bude mi velkým potěšením poctít vás tento víkend svou pohostinností.

Saffy hleděla na nepodepsanou pozvánku a přemýšlela, co to má znamenat. Kdo ji zve a proč? Kvůli tomu s ní řidič nekomunikuje a veze ji někam doce-la jinam, než je mezinárodní letiště? Zatnula své bílé pravidelné zuby a nazlobeně svařila obočí. Upoutala snad její polonahota při focení nějakého místního šejka? Toho, který ji pozoroval z dun dalekohledem? Za koho ji sakra měl? Za nějakou holku na zavolání? *Ne, ne, ne!* zavrtěla Saffy hlavou. Její modré oči plály jak dva ohníčky. Nemínila obětovat svůj po dlouhé době volný víkend rozmaru nějakého nadrženého pracháče. Přestože ji živila pěkná tvář a pěkné tělo, neznamenal to, že by snad bylo předmětem volného obchodování! Coby tvář kosmetiky *Desert Ice* ji firma ráda půjčovala svým význačným klientům k vylepšení jejich image, což bulvár ihned využil k nemístným spekulacím, které k ní začaly přitahovat pozornost různých roztoužených chlípníků.

V žádném případě přece nestrávím víkend s chlapem, kterého jsem nikdy předtím neviděla! utvrzovala se v duchu bojovně. Zalovila v kabelce po mobilu, aby ve zjevné nouzi zavolala kolegyni, ale jako z udělání ho nemohla najít. Rozmrzele zavřela kabelku a odložila ji stranou. Dobře si pamatovala, že když se převlékala, měla ho v ruce. Musela jej někam na chvíli položit a pak zapomenout. Znovu zatnula zuby a jen tak zkusmo vzala za kliku dveří. Nemýlila se, byly zamčené. Seděla uvězněná v autě a netušila, kam jede.

Řidič, nepřetržitě sledující svou pasažérku v zrcátku, přinutil Saffy usilovně přemýšlet. Zprvu ji napadlo, že se stala obětí únosu, ale v konzervativní a zákonů dbalé zemi jako Maraban se to zdálo být nepravděpodobné. Navíc žádný marabanský hostitel by nestál o nezvaného hosta, a ani by nestrpěl, aby se host v jeho domě cítil nesvůj. Stačí, když onomu neznámému vysvětlí, že už jednou byla zadaná a že tedy

nemůže být k dispozici, a nechá ji jít. Jenže to pořád neměnilo nic na faktu, že kvůli téhle neplánované vyjížďce nestihne letadlo. Znovu svraštila obočí a dlouze natáhla vzduch nosem.

O pár minut později limuzína zastavila u kraje silnice a dveře po jejím boku se cvaknutím odemkly. Saffy opatrně vystoupila a rozhlédla se kolem. Napadlo ji, že se dá na útěk. Jenže kam by běžela? Odjeli hluboko do pouště, široko daleko jen prázdná silnice a převládající se písek. Navíc byla právě nejteplejší část dne, za chvíli by se na slunci upražila. Jakmile si uvědomila, že nemůže nic dělat, objevil se naproti u krajnice velký džíp s náhonem na všechna kola. Jeho řidič vyskočil a otevřel zadní dveře, přičemž si Saffy pozorně prohlížel. Očividně to byla domluvená schůzka – přisednutí do vhodnějšího auta. *Co teď?* přemýšlela horečně Saffy. Podvolí se, nebo bude bojovat? Ale s čím bojovat? Obrátila hlavu k limuzíně a zrak ji padl na skleněnou vázu s kyticí. Stačila jí moment k tomu, aby vázu popadla, rozbila s ní přepážku a získala ostrý střep. Váhavě a nemotorně jej držela v ruce, protože se o něj nechtěla pořezat. Nato se hrdě narovнала a pomalu vykročila k džípu. Jakmile nasedla, dveře se za ní okamžitě tlumeně zabouchly.

Saffy se pokusila rozumem vyhodnotit svou situaci. Byla v opravdovém nebezpečí, nebo si nebezpečně myslela, že má všechno pod kontrolou? Nic z toho se jí nelíbilo. Promýšlela si strategii: jakmile dorazí na místo, okamžitě únosce požádá, aby ji odvezl na letiště, a pohrozí střepem každému, kdo by se jí chtěl jen prstem dotknout. Nejistě se nadechla. Litovat toho, že nechodila do kurzu sebeobrany, bylo teď pozdě.

Džíp se otočil, těsně minul limuzínu a vjel na kamenitou cestu, mířící přímo do pouště. Ta náhlá změna trasy Saffy zaskočila. Naklonila hlavu k oknu

a s obavami hleděla na zvrásněné duny, jež se kolem tyčily jako hradby. Jízda po nerovné cestě s ní házela ze strany na stranu. Na čele jí vyskočily krůpěje potu, a to nikoli proto, že by v autě nefungovala klimatizace. Chytila se madla nad dveřmi a zatnula zuby. Zalitovala, že se předtím na silnici neodhodlala k útěku. Po chvíli kamenná stezka končila a džíp pokračoval po písečných násypech. Kolébal se, klesal a zase stoupal, dokud nedojel ke strmému úpatí vysoké duny, kterou začal pomalu zdolávat. Když se vyšplhali na vrchol, vyhlédla Saffy z okna a na obzoru spatřila jediný důkaz nějaké civilizace – kamennou pevnost s vysokými zdmi a věžemi, připomínající starý křižácký hrad.

Bože můj, povzdechla si zoufale Saffy, to nevypadá na pětihvězdičkový hotel s nejlepší obsluhou. Jenže kam potom jeli? Kdo by ji chtěl zvát sem, doprostřed pouště? Vždyť kromě stáda koz bylo kolem hradu jako po vymření.

Džíp sjel ze svahu a zamířil k černým těžkým vratům, které se už pomalu otevíraly. V rozšiřující se mezeře mezi oběma křídly však Saffy kupodivu spatřila svěží zeleň, tolik kontrastující s horkým, oslepujícím pískem. Auto zastavilo u klenutého vchodu, kde postávaly hloučky služebnictva. Saffy dlouze nabrala dech v naději, že se přece jen ocitla v hotelu, byť velmi exoticky umístěném. Jakmile vystoupila, shluk lidí se jako na povel uklonil. Nikdo k ní nezvedl hlavu, nikdo nepromluvil. Beztak neměla náladu s někým mluvit. Mlčky vykročila za starším mužem, který gestem upoutal její pozornost. S klapáním podpatků kráčela po mramorové podlaze, rázem příjemně ochlazená zapnutou klimatizací. Ale to právě překvapení ji ještě čekalo. Po chvílce chůze se před ní otevřela obrovská hala, na jejíž konce pomalu nešlo dohlédnout. Bílý mramor, zlacené sloupy a zdobená zrcadla – šok stejný, jako kdyby spatřila poušť pokrytou sněhem. Se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Král pouště.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.